

כל הצלמים פרק שלישי עבודה זרה

מזפ.

עין משפט
נר מצוה

פֶּה א ב ג מִי פִּי מֵהָלֵךְ
עֲבֹדָה כּוֹכְבִּים הֵלֵךְ
יִד וּפִטְוִן מֵהָלֵךְ מֵאֲכָלוֹת
אֲסֻרוֹת הֵלֵךְ יֵג סִמְגֵי לֵאמֹר
מֵה טוֹשׁ״ע יִד סִי קִמְצָה
סַעֲיָף יֵא:

רבינו חננאל

אמור רב מודה ר' יוסי
אמר נטע והביך והרכיב
ששומרו. והנא בהיאך דר'
יוסי מודה בזה. והנה
הכפויות של עזלה הוא
שניהן גורמין לזה הפיר
ומודה ר' יוסי ששומרו
בממלך דר' יוסי זה וזה
היה מותר בכריה לר' ור'
הנאמר לר' יוסי שני ליה
אסורה עדבות כוכבים
מאמר אסורה. והנה
שדה שנבדלה בכול
פרה ששומרו בכרישני
תרומה עני חדה שיה
היה תורה פרה תשטח. ותנא
איך שדה תבור. ופרה
תורה. מאן (א) האי קמי
היה תורה רבנן. והיה
דקמי תבור רבן יוסי
(אמר) [תרא] א"פ (א)
אם נוריה שיה [אמלא]
דהוא סבר זה וזה גורם
מותר. אלא שני ליה
אסורה עדבות כוכבים
לעולם לר' יוסי שני
ליה בן אסורה עדבות
כוכבים לשאר אסורה
ורבנן מוכיית א' אלעזר
היה ניהו תנא שיה
של חולין ושל תרומה
שנפלו בתוך העיסה ואין
באחד מהן שיעור כדי
לחמץ תא עניה ונצטרפו
וחצוצו חצוצו חצוצו
אחרון חצוצו חצוצו
אם השאר של תרומה
נפל אחרון נאסרה העיסה.
ואם של חולין נפל אחרון
מותר. והעיסה אומרים
לחמץ אן העיסה אסורה
אלא אם היה בשאר של
תרומה שיעור כדי לחמץ
לבוש. ואמר אבי לוי שג
אלא שקדם וסילק את
האסורה שיש אומר ר'
אלעזר אם נפל שאר
של חולין אחרון מותר
אבל אם סילקו אסור.
אמר סבר זה וזה היה
אסור. ואעפ"כ אם קדם
וסילק את השאר של
תרומה שיה ר' אלעזר.
ודחי וממאי דטעמא
דכרי. אלעזר דכרי
דבי. אלא מהה תנא

(א) ז"ל מאי לאו הא דקתני
שדה תורע וכו'.

(ב) פ"י רבינו בזה הוא דלא
כפרש"י ותוס' אלא דגם
בצריחא השנייה סברה דזה וזה
גורם מותר ולא פליגי רק
בנכחחלה וז"ע.

שאלה נמצא והברריך. פי' בקונט' בלשון אחרון נטע האגוז ואחר כך כשנעשה נטיעה הצריך והרכיב באלין של הימר (ה) אותו בלשון עיקר ומה שהקשה בקונט' אפי' לא הצריך והרכיב ממי לא דק בלשון נקרא זה וזה גורס אללא כשנטיעה מענין אחד כמו הרכיב אחרון באלין ואלא כשנטיעה שניהם

כִּיב מוֹתֵר וְכִי תִימָא
זָאֵר אִיסוּרִין לַעֲבֹדֶת
תַּנְיָא שְׂדֵה שְׁנוּדְבִלָּה
וְיֹכֵן פֶּרֶה שְׁנַת־פֶּטְמָמָה
ס' תַּנִּי חֲדָה א"שְׂדֵה
זָא אִידֵךְ שְׂדֵה תְּבוּר
ר' יוֹסִי וְהָא רַבֵּנָן
הִי ר"א וְרַבֵּנָן אֵילִימָא
ס' שְׁאוּר שֶׁל חוֹלִין
עוֹךְ הָעִיסָה לֹא בֹזֵה
כְּדִי לְחַמֵּץ וּנְצַמְרֵפוּ
זָאֲחֲרוֹן אֵינִי בֹא וְחִכ"א
בְּתַחֲלָה וּבֵין שְׁנַפֵּל
ר' עֲדָה שִׁיחָא בּוֹ כְּדִי

שְׂדֵה תוֹרַע. וּבָנִים שֶׁאֵין הֶזְלָה
צִיָּן וְהוּא לִיה זֶה חוּה
גֹרֵם וּמוֹתֵר כִּדְפִרְיִישׁ לְעִיל גְּזִי
נִצְיִי: (א) **הָא רַבָּנִי.** וְהָא דִּשְׁרִי
לְעִיל נִטְע וְהִצְרִיךְ וְהִרְכִּיז לְהוּ מִשּׁוּם
דְּלִית לְהוּ זֶה חוּה גֹרֵם מוֹתֵר אֲלֵא
מִשּׁוּם דְּמֵה שְׁגֵלָה מִן הֶאֱחָזוּ עֲלֵמֹו
יֵהָא מוֹתֵר וְאִסְרִי רַבָּנִי צִבּוֹדֵת
כּוֹכְבִים לְעִיל דִּלָּךְ הִיא נִעֲשֶׂה וְזֵל
וְהִיא לְשֹׁאֵר אִסְרוּרִין: **עַד שִׁיֵּהָא**
בְּאִיסוּר בְּדִי דְחִמְיָן. פִּירִישׁ וְהוּא אֲסוּר
אִפִּי יֵשׁ בְּהִיתֵר מִמִּי כְּדִי לְחַמֵּן וְהִיא
הִיא מִיֵּיתִי מִדְּרַשָּׁן זֶה חוּה גֹרֵם
מוֹתֵר לְמַלְאֵךְ שֵׁי לְהוּ צִיָּן עֲבוֹדֵת
כּוֹכְבִים לְשֹׁאֵר אִסְרוּרִין וְלֵאל דְּהִי מִיֵּיתִי
(ב) מִדְּרָא שְׁמַע לְרַבָּנִי דְּהִי הִיא
דְּאִסֵּר אִף בְּשֹׁאֵר אִסְרוּרִין וְאִינוּ מַחֲלָק
רַבָּנִי מִמִּי דִּשְׁרִי לֹא יִחֲלָקוּ:

דלמא מעמא דר"א ב"ר שפ
ויעולם זה חזי גורם
מומר: אלא ר"א ורבנן דעצים.
משום דקאמר הא ר"א והא רבנן
מהדר אפלוגמיהו דלפ"י הדיחוי
הצריימות מתולדות הא ר' יוסי ורבנן
לדיה דסברי זה חזי גורם אסור
והא ר"א ורבנן: יר"יך הנאה לים
המלח. פי' בקונטרס דמי עצי
אסור משמע ולכן תאם הפת מותרת
וקשה דל"מ אפי' צלל מתערה נמי
יש להאריך בחולסת הנאת העצים לכך

נראה לפרש הנחת הפת וניחא דלא פליג ר"א ברשא (ז) חדש יומן להמיר להוליך הנחת עניים שהוסק בהן לים המלח:

נתערכה באחרות. לא גרס ר"מ ואחרות באחרות וכן במשנת חבילי תלתן דכלאי הכנס דמייתי בפ"ק דביצה (דף ג:) לא גריס ליה ומציא ראיא מדאסר שמואל פ' התערובות (יחיים עז.) ספק ספיקא ודחיק התם לאשכוחי תנא דסבר כוותי' ור'ר' להציא ממדרי' והודע דבריימא דרמוי' בלדן דלסר בספק ספיקא והולר' ללדחוק סבר לה כוותי' בחדא ופליג עלה בחדא דשמואל דוקא בעבודת כוכבים אסר דקאמר התם הנה לעבודת כוכבים שספיקא אסורה עד סוף העולם ואי גרסינן ליה הכא לייתו דך משנה דבעבודת כוכבים קיימא וכן אי גרסינן ליה נמי בחבילי תלתן היה לו להציא המשנה דר"מ ונימא סבר כוותי' בחדא ור"י בר ברוך אומר דשפיר גרסינן ליה הכא והתם ודלמא ליכא אלא חדא ספיקא דה"פ ואחרים באחרים כל אותם אחרים נתעבדו באחרים או אפילו רובן דאיכא למימר איסורא ברובא איתיא דה"י אמר תלמודא התם גבי טבעת של עבודת כוכבים נפלה לתוך מאה טבעות כולן אסורות פירשו ששים למקום אחד וארבעים במקום אחד הארבעים מותרים דלמרינן איסורא ברובא איתיא (ז):

א"ר

וידודו לי נמי צימות הגשמים דליכא נמי גורם דנצייה ורבען אמרי ליכא
מזדס פרים ועגלים הנשחטים לעבודת כוכבים דתקרבות עבודת כוכבים
(למד:) אין הקדש לעבודת כוכבים: הלה ר' יוסי. דזה גורם מותר:
מתני'

והזכיר והרבי. (ז) אם הזכיר או הרבי יחור של ערלה בלין
 וקן מותרים פירותיהן מיד אע"פ שלא מלאו להן שמי ערלה דזה
 וזה גורם מותר וה"ל אמרין בעלמא^(ח) ילדה שסיבכה בזקנה
 בעולה. לשון אחר אם נטע האגוז של ערלה שהוא איסור הנאה
 אסור לטעמו ונאמר ונאמר

ש'אם נטע והברך וזה שני ליה לר' יוסי בין כוכבים ומי שני ליה בזבל עבודת כוכבים בכרשיני עבודת כוכ תזרע פרז תשחט וזה ופרז תרזה מאי לאו ר"א הא ר"א והא רבנן ר"א ורבנן דשארור ד ושל תרומה שנפלד כדי לחמץ ולא בזה וח'מצו ר"א אומר אחר ב' בין שנפל איסור איסור לבסוף אינו א לחמץ ואמר אב' לא את האיסור אבל לא אסור וממאי דמ'עמא מעמא דר"א משום ד גמיר באיסורא (א) אס מותרין בין סלקיה ובין ורבנן דעצים דתנן אסורה בהנאה הסיק יותץ ישן יוצן אפה בהנאה נתעברה (ב) בהנאה ר"א אומר י אמרו לו אין פדיון דפליגי עליה דר"א כ דעצים אחמורי מחמ אימר דשמעת להו בעבודת כוכבים מי רבי יוסי והא רבנן ר (א) אמר להו לדידי יזה דאמירתו זה וזה גורם אף ירקות בימות הגע מרי בריה דרב כהנא שמואל הלכה כרבנ דאיזדבל בזבלא דעב עמרם קמיה דרב יו יהודה אמר שמואל

[illegible]

מסורת הש"ס

פסחים כו: ערלה פ"ב
א' לקמן עג: תמורה יב,
פסחים כו: [לקמן ע"ג],
בבארות יעב"ז (ד) [סוטה
א:]; (ו) [על מנח:
לעיל מג: ג] (ז) [סס],
(ח) [ז"ל אס:] (ט) זהו דיבור
דע שם הך לדמלה. רש"א,
[שבת ח:] (ק) וישיע' תוס'
ג: א' ותוס' בימות פא.
ה' תגברו תוס' סנהדרין
ד"ה ואחרים ותוס' וזכנים
עד: ד"ה ואכ"פ]

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]